

LIZ LAWLER

DOKUD TĚ NENAJDU

Copyright © Liz Lawler, 2018

Translation © Jan Mrlík, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem.

Jména, místa, události a nehody v ní popsány jsou buď
produktem autorčiny představivosti, anebo jsou užity
fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, a skutečnými událostmi je čistě
náhodná.

Z anglického originálu I'LL FIND YOU
přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Miroslav Kozák

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-030-6

PROLOG

Upírala oči do tmy a začala ji opouštět odvaha. Nohy měla jako z gumy, jako po dlouhém ostrém běhu, srdce jí bušilo a ztěžka oddychovala. Nevěděla, co má dělat, a myšlenky se jí zadrhly. Potřebuje se vzpamatovat. Prostě jen musí pokračovat v tom, co začala, a dát se do hledání, ještě než se vrátný vrátí a chytí ji tady. Celý týden ho pozorovala a sledovala a zaznamenávala si časy, kdy co dělal, ale to se mohlo změnit. Viděla, že noc co noc věšel svůj portýrský kabát na věšák v místnosti pro personál a klíče nechával v kapse, načež vyšel na parkoviště, nasedl do auta a odjel k jedné ze tří restaurací s rychlým občerstvením, které v sousedství byly. To jí však nedávalo žádnou záruku, že se zčistajasna nevrátí a nedopadne ji při činu. Musela sebou pořádně hodit.

Sepjala chvějící se ruce a pevně sevřela dlaně, protože z nich chtěla vytěsnit nepříjemný třes, a propnula nohy, aby se do nich vrátila síla. V dalším kroku ji nebrzdil strach pokračovat, ale děs z toho, co by mohla najít.

Vztáhla ruku a šátrala po stěně, aby našla vypínač, pak se ozvalo tiché klapnutí a elektrické zabzučení, když se na stropě postupně rozsvěcovaly jeden po druhém matové zářivkové panely. Do uší jí pronikl nějaký další zvuk a v rozrušení si představovala, že musí být slyšet až před budovou. Napjatě naslouchala, ale chvilkový hluk už ztlchl a nenacházela další důvod, aby od svého záměru upustila. Všude kolem panovalo naprosté ticho, ozýval se jen její dech.

Čtvercová místnost bez oken působila velice diskrétním dojmem, jako bankovní trezor s bezpečnostními příhrádkami, kde klienti v naprostém soukromí otevírají schránky a uklá-

dají do nich své nejcennější věci. Rozdíl spočíval ve velikosti schránek. Každá z těch zdejších byla dost velká, aby pojmula lidské tělo. První a poslední byly ještě o něco větší a užívaly se k uložení největších mrtvol. Při jedné stěně napočítala dvanáct dvířek skrývajících chladicí boxy pro dvanáct těl. To znamenalo, že musí zkontrolovat dvanáct přihrádek, nepočítaje ty u protější zdi. Když si pospíší, mohla by se včas vytratit a vrátit klíče do kabátu vrátného, aniž by pojal tušení, že tu byla. Možná už po vytažení první schránky najde, co hledá...

Drobné dlaždice v terakotové barvě se zdály ošlapané, černé šmouhy na nich výmluvně svědčily o tom, že se tu jezdí s vozíky na gumových kolečkách. Ty stály odstavené na nejvzdálenějším konci místnosti, mezi nimi i hydraulický zdvihací vozík zapojený šňůrou do zásuvky, aby se nabíjely baterie. U špinavě šedé stěny byla přistavená jediná židle.

Bude otevírat dvířka z levé strany a zdola nahoru, aby ani jedna nevynechala.

Došourala se k nejbližšímu chladicímu boxu a uchopila madlo. Těžké dveře se otevřely téměř bezhlučně a do rozehráté tváře se jí opřel závan studeného vzduchu. Mrtvola ležela zavřená v bílém vaku. Zadržela dech, protože nechtěla dostat do plic vzduch, který obklopoval mrtvého, ani cítit jakoby lepkavý pach stovek těl, které tu ležely před ním. Teplota ve schránkách byla nastavená tak, aby udržovala těla chladná, nebránila však postupujícímu rozkladu. Když se konečně musela znovu nadechnout, ulevilo se jí, že necítila nic než účinné chemikálie, jimiž se chladicí boxy dezinfikovaly. Třesoucími se prsty rozepnula zip a ulehčením se skoro usmála, když uvnitř spatřila šedivé řídké vlasy. Ve vaku ležel stařec, možná stařena, s propadlými líci. Zatáhla zip na vaku, zavřela dvířka a otevřela box hned nad nimi. Oči jí padly na plešatou hlavu, na níž si všimla spousty vrásek a jaterních skvrn. V následujících pěti boxech našla velmi podobná těla, některá s bohatšími šedými vlasy, jiná jen s bílým chmýřím;

na jedné hlavě objevila na oranžovo obarvené afro, následovala mrtvola se spoustou blond vlasů svázaných kusem obvazu. Někdo mladý.

Na okamžik se zarazila a snažila se nepředstavovat si tvář, která patří k tomu tělu. Rozevřela další vak, zajíkla se a musela si přikrýt ústa dlaní. Spatřila hlavu spálenou do černa se skvrnami sražené krve, která pronikla popraskanou kůží a usadila se tam jako rosolovitá láva. Prudce přirazila dvířka schránky a lapala po dechu – snažila se přitom nemyslet na drobné částičky toho těla, které by právě mohla vdechnout. *Mrtví ti neublíží*, šeptala si do dlaně připlácnuté na ústa. Ovšem už v následujícím boxu zjistila, že mohou ublížit. V sousední schránce leželo cosi malého, zabaleného v bílém plátně. Sevřelo se jí hrdlo, až pocítila prudkou bolest. Na mrtvolce dítěte ležel růžový plyšový medvídek. Možná poslední dárek od rodičů. Připadala si neodpustitelně vlezlá, že viděla něco tak velmi soukromého a drahého.

Klesla na podlahu a opřela se zády o chladnou ocel. Tohle místo ji doslova mučilo. Měla o prohlídku oficiálně požádat a přibrat někoho dalšího. Poprosit, aby jí ukázali obsah všech chladicích boxů. Jenže nemohla podstoupit riziko, že by ji odmítli nebo sice váhavě svolili, ale z očí by jim hleděl lítostivý soucit. Mohli by si myslet, že přišla o rozum, když něco takového požaduje. Co se jich týkalo, ta pacientka prostě utekla a nešlo o nikoho z mrtvých, kteří leželi ve zdejší márnici.

Donutila se přišourat ke dvěma posledním schránkám a nejprve uchopila madlo té hořejší. Po tom, co už viděla, si připadala otrlá, když rychle otevírala vak, a překvapilo ji, že se v mezeře ukázala chodidla. Pokožka bílá jako vápno, jen pata a polštářek pod prsty měly tmavě fialovou barvu. Mladé nohy, hladké a neopotřebované časem. Mohly patřit muži i ženě, ale zdály se docela malé. Vzepřela se o dvířka boxu, aby se zvedla výš, a cítila, jak se v ní sevřely vnitřnosti, když zahlédla modře nalakované nehty na nohou. *Modrá je mnohem hezčí, nemyslíš? Líp kontrastuje s opálením.* Natáhla ruku a dotkla se špič-

kami prstů mrtvých nohou. Ledové. Bílá identifikační páska sepnutá kolem levého kotníku. Otáčela zvolna páskou, dokud se neobjevilo natištěné jméno: Jane Doe. Tohoto jména se používalo pro osoby, jejichž identita zůstávala neznámá. Dech se jí zadrhl. Dokud neuvidí obličej, nemůže si být jistá.

Tělo umístili do boxu opačně. Bude muset vytáhnout celou zásuvku, aby viděla na tvář. Sevřela rám zásuvky a zatáhla, ale ta věc nešla ven. Zabrala víc, jenže zásuvka se ani nehнула. Prohlížela ji z bočních stran, aby se přesvědčila, proč se ten krám zadrhl, ale nic zřejmého nenašla. Možná to chce jenom hodně silně táhnout. Opřela se nohou o dveře dolního boxu, zaklonila se a druhou nohou zakročila, aby mohla táhnout ještě víc, ale bylo to beznadějně. Zásuvka se odmítala pohnout. Uvažovala. Kalkulovala. Možná tam bude dost místa, aby horem zalezla dovnitř. Schránka s obráceně vloženým tělem byla větší než ostatní a nad ní se nacházela ještě druhá na další tělo. Pokud se bude soukat dovnitř, zároveň musí otvírat zip, aby ho rozepnula až ke druhému konci vaku. Jenže z toho měla strach. Prostor nad mrtvolou jí připadal velmi stísněný a jeho konec zůstával zahalený ve tmě. Uvnitř potom nebude mít dost místa, aby se tam otočila. Nezbude jí než se ven z chladicího boxu soukat pozpátku, sunout se po mrtvém těle, a ještě se u toho modlit, aby jí nepovolily nervy.

Opatrně se opřela kolenem o hranu zásuvky a položila se na ni – levou nohou se opřela o jednu, pravou o druhou stranu vozíku. Hlavu sklonila hodně nízko, váhu svého těla držela nad mrtvolou a jako krab se zvolna posouvala kupředu. Vzduch jí připadal hustý, chladný a s mrazením jí ulpíval na kůži. Už se jí začínaly chvět stehna, jak se nepohodlně vzpírala jen o chodidla a dlaně, rozkročená nad tělem ve schránce. Prohnula se v zádech, aby si trochu ulevila, a polekalo ji, když narazila na strop boxu – připomnělo jí to, jak těsným prostorem se plazí. Polykala naprázdno, aby se pokusila utlumit narůstající paniku. Musela se opřít koleno a přenést na ně svou váhu, aby se mohla vzepřít na loktech. Z krkolonné pozice a potřeby cí-

tit se pohodlněji se celá roztřásla. Nemotorně přesunula jedno koleno dopředu a okraj ocelového vozíku ji zatlačil do kosti, dokud neposunula i druhou nohu a tlak nepolevil. Ramena stáhla dozadu a ruce zase posunula kupředu, aby konečně spočinula na všech čtyřech, ale okamžitě si uvědomila, že se dopustila chyby. V této pozici se vyhrbila výš a uvázla zády, která se jí teď celou plochou opírala o strop chladicího boxu. Tím, jak měnila polohu, vyčerpala celý volný prostor a teď tam zůstala trčet.

Namáhala se vymanit, jak ji k tomu hnaly všechny instinkty, trhala hlavou ze strany na stranu jako vzteklý pes, který zůstal zapasovaný v díře, bušila týlem do ocelového plechu, mručela úsilím vymanit se z pasti, jenže ruce i nohy měla pevně zaklíněné. Nemohla tam ani zpátky a celé tělo jí tuhlo hrůzou. Sípala a v krku jí hvízdalo, protože se jí svíral hrtan, načež jí došly síly vyčerpané marným úsilím a žuchla sebou dolů na mrtvé tělo. Dotýkala se plastového vaku a prsty okoušela jeho hladkost a chlad, načež zvolna natáhla údy a přitom si uvědomila, jak hloupě se nechala vyvést z míry. Pro ni i tělo pod ní tu bylo místa dost.

Natáhla jednu ruku co nejdál pod sebe a šátrala prsty po jezdcí zdrhovadla. Konečky prstů přejížděla po vaku a cítila pod nimi pevnou hmotu těla, ale zatracený zip ne a ne nahlmatat. Musela se napůl zkroutit a tváří se zabořit do plastového vaku, jak tiskla ramena dolů a napínala svaly, aby dosáhla ještě dál. *Prosím, prosím, ať už to najdu*, modlila se v duchu, a pak jí unikl tichý vítězný výkřik, když konečně mezi prsty ucítila ten kousek kovu. Už bez námahy táhla jezdec k sobě. Škrábání kovu o plastový lem se odráželo v nitru kovové schránky a znělo překvapivě hlasitě. Když jezdec posunula až ke krku mrtvolu, zarazila se. Zahlédla prameny černých vlasů, a když se měkkých kadeří dotkla, jako by se jí z prstů vytratily kosti. Oči se jí zalily slzami a byla vděčná, že přes ně skoro nic nevidí. Když pohlédne mrtvé do obličeje přes slzavou clonu a zase odtud pozpátku vyleze, pořád ne-

bude vědět, jestli našla, koho hledala. Mohla se dál těšit nadějí, že je pořád naživu.

Prudce zamrkala, aby se zbavila slz a oči se jí přizpůsobily hlubokému šeru. Pomalu rozepnula zip až na konec, aby viděla vršek hlavy, a naráz měla pocit, že v místech, kde jí normálně bušilo srdce, ustal všecken pohyb. Srdce zdánlivě zmrtvělo stejně jako tělo pod ní. Mrtvá měla šedobílou bezkrevnou tvář, zavřené oči a rty přitažené k sobě. Dívala se mrtvé do obličeje. A pak to přišlo. Drtivý, svíravý tlak v srdci. *Našla ji.*

„Vstávej,“ zasténala. Potom nehybným tělem zatřásla a zaječela: „Vstávej, krucinál! Přestaň se předvádět, do hajzlu!“

Ovinula paže i nohy kolem nehybného těla a pokoušela se je rozhýbat. „Nejsi mrtvá,“ plakala. „Jsi jenom studená. Když lidé chladem ztuhnou, je možné přivést je zase k životu. Prostě je jenom potřeba dodat jim teplo. No tak. Vstávej. Prosím tě!“

Třásla se žalem a tiskla se k nehybné postavě, tiskla svou horkou tvář k té studené. Teklo jí z nosu a k tomu plakala – a to všechno skapávalo na krk mrtvého těla, které objímala. Její křik přešel ze skučení ve vzlyky a sténání, jak se v mysli pozvolna smířovala s realitou. Její pátrání skončilo. Teď tady s ní může zůstat. Společně tu budou ležet navěky. Nenechá ji tady ve tmě. Zůstane s ní, dokud...

Klimatizační agregát začal hučet a jeho šťavnatý zvuk signalizoval, že se zapnulo chlazení. Pocítila příval ledového vzduchu. Prostor, v němž ležela, zahalila neproniknutelná tma. Čtverec světla, kudy sem vlezla, byl pryč. Zatímco ležela v boxu, vešel někdo do márnice. Všiml si otevřených dvířek. A zavřel je.

KAPITOLA PRVNÍ

Ozvaly se výkřiky a Emily se zavrtěla. Někdo volal o pomoc. Znělo to zoufale. Vyděšeně. Naléhavé volání člověka v nejvyšší nouzi. Hrdlo měla stažené, jakoby ucpané, a nedokázala se ozvat, aby toho nešťastníka uklidnila a pověděla mu, že je tady, že už jde. Polkla, aby se zbavila tlaku v hrdle a dokázala promluvit.

„Jsem tady,“ zachrčela, otevřela oči a zakalený pohled upřela na bílý strop. „Jsem tady,“ zašeptala znovu a v tiché místnosti na ni dolehl pocit bezútěšnosti, protože pochopila, že ten křik o pomoc vydávala sama. Byla doma, v bezpečí vlastní postele, v žádné ledové hrobce. Tvář měla mokrou od slz, jak ve spánku plakala – to se jí zase zdálo, že je Zoe mrtvá. Márnice byla tím posledním místem v nemocnici, kam šla sestru hledat. Nikdo nebyl schopen vysvětlit, jak Zoe zmizela. V jedné chvíli byla pacientkou, v následující nezvěstným člověkem. Ale když se ze dnů stal týden, když policie vůbec nepokročila v tom, že by ji mohla najít, nabyla Emily přesvědčení, že nezůstává jiná možnost, než aby se po ní začla podívat i tam.

Ve snech ji pokaždé objevila. Ve snu objímala Zoe uloženou v chladicím boxu, nikoli anonymní tělo označené jménem Jane Doe, které záměrně umístili na vozík nohama ke dvířkám z určité piety, protože šlo o oběť motocyklové nehody, která přišla o hlavu. Když chladicí box otevřeli a našli ji, Emily držela oddělenou hlavu v dlaních. Vůbec si nepamatovala, co se dělo, když rozepnula celý vak na tělo. Utkvěla jí jen vzpomínka na hlavu oddělenou od těla. Když spatřila něco tak strašného, zřejmě pozbyla vědomí. Jenom náhlá ne-

proniknutelná tma a úlek z toho, že se za ní zavřela dvířka boxu, ji probraly natolik, aby se rozkřičela a upozornila, že je zavřená uvnitř.

Toho dne, kdy jí volali z nemocnice, byla Emily už vzhůru. Vstala hned za svítání a pokoj, v němž teď bydlela, měla už z poloviny vymalovaný. Okno otevřela dokořán a pustila si hodně nahlas rádio, jak se pokoušela ze sebe dostat pocit našťvanosti na Zoe. Polekalo ji, když v telefonu poznala hlas jednoho z lékařů, s nímž pracovala, a původně si myslela, že volá kvůli něčemu v práci. Když řekl, že telefonuje kvůli její sestře, Emily pocítila, jak se jí sevřel žaludek, protože si hned představila dopravní nehodu a nějaké fatální zranění. Rychle ji uklidňoval, že Zoe je zatím na pozorování a nejde o nic akutního. Sestra právě hluboce spí, a i když vypila velké množství alkoholu, nijak jí to neublížilo. Dostává kapačkou fyziologický roztok a za několik hodin se nejspíš probudí číperná a dobře naladěná. Kdyby se byla Emily vypravila do nemocnice hned, jak hovor ukončila, měla by dnes docela jiný život – či spíš takový, jaký býval předtím. Jenomže nespěchala. Napřed se vysprchovala, aby dostala barvu z vlasů a z rukou. Pak zatelefonovala rodičům, že se Zoe nepřijdou na nedělní oběd, což byla dobře míněná lež, aby jim zabránila nějak vyčenichat, že Zoe přijali do nemocnice, a tvrdila, že je obě na neděli zavolali mimořádně do nemocnice. Než se pak dostala na oddělení, všechno se změnilo. Zoe se ztratila.

Během několika prvních hodin pátrání se Emily nijak nervovala. Kdykoli zahýbala za roh, očekávala, že tam někde bude Zoe stát, celá uslzená a litující sama sebe. Ani sestry na oddělení si z toho nedělaly hlavu. Pacienti, zvláště takoví, které přijali kvůli opilosti, často odcházeli, aniž by vůbec podepsali revers. Hleděli si tím ušetřit sice trapné, ale povinné a dobře naučené pohovory o nebezpečnosti alkoholu a s tím spojenou nabídku zařazení do protialkoholní skupiny. Teprve

potom je propustili domů. Emily se za sestru omluvila a hned poté zamířila k jejímu bytu, protože čekala, že ji najde právě tam. Když Zoina spolubydlící Jo otevřela a pověděla Emily, že její sestru odvezli na urgentní příjem, Emily ji poprosila, jestli by nemohla svolat ostatní spolubydlící. Pět dalších studentek se vyplížilo ze svých pokojů jako mátohy, oči začerněné maskarou, která se jim ve spánku rozmazala a slepila, make-up rozetřený po tvářích, vlasy jako divoké vrabčí hnízdo, na sobě pyžama s vestičkovými kabátky a krátkými kalhotami. Připomínaly tanečníky z videoklipu k písničce „Thriller“. Všechny byly v noci se Zoe. Žádná s ní nejela do nemocnice, protože byly všechny opilé, jak zákon káže, a nepustili je do sanitky. Když na ně Emily naléhala, podívaly se do svých mobilů, jestli nemají od Zoe nějakou textovou zprávu nebo zmeškaný hovor, případně upozornění ze sociálních sítí, od všech ale dostala stejnou odpověď: „Nic jsem od ní nedostala.“ Domýšlely si, že Zoe mohla zajít k McDonaldu na snídani. Spíš v to všechny doufaly, protože by jí mohly poslat textovku, aby jim přinesla něco k jídlu. Jo ještě napadlo, že se někam zavrtala a nechce o sobě dávat vědět.

Tuto možnost Emily zprvu považovala na nejpravděpodobnější, dokud si v duchu nevybavila jejich rozhovor z uplynulé noci. Zoe volala skoro v deset večer a jazyk se jí už pletl. „Ahoj ségro, já jsem to zprasila, vyletěla jsem ze všech zkoušek. Nechtěla bys přijít za námi do hospody?“ Emily deset minut mluvila do telefonu a uklidňovala mladší sestru, že na zkoušky může jít znovu, že kvůli tomu se svět nezboří. „Jenže já jsem utratila kapesné do poslední vindry a jsem zadlužená až po uši, ségro.“ Emily ji znovu konejšila, že určitě najdou cestu, jak vyřešit i tenhle problém. Nešla za ní, protože se jí prostě nechtělo tak pozdě ven a pak někde v hospodě popíjet s tlupou studentů o deset let mladších než ona – a navíc platit za všechno pití, protože nikdo z nich nebude mít ani floka. Radši sestru konejšila, ať si z toho nedělá hlavu, protože zítra budou všechny její problémy vypadat jinak.

Právě kvůli poslední části jejich rozhovoru ji napadlo, že se Zoe za čas sama objeví – nakonec s ní totiž ztratila trpělivost a řekla jí, ať se hledí chovat jako dospělá a pro změnu myslet na jiné, a ne jen sama na sebe. Odmítla jí brát další telefonáty. Mobil jí několikrát vibroval pod polštářem skoro až do rána. Proto byla ráno na Zoe pořádně naštvaná. Zuřila. Už jí měla plné zuby.

Když byla Zoe nezvěstná druhý den, vrátila se Emily do nemocnice a zavolala policii. Zanedlouho se dostavil policejní konstábl, zapsal si její výpověď a také Zoin popis. Na záznamu nemocničních bezpečnostních kamer bylo vidět, jak Zoe v dlouhém tmavém pleteném propínacím svetru oblečeném přes nemocniční župan jde bosky po chodbě, v jedné ruce se jí kývají boty na podpatku a ve druhé plastová nákupní taška. Mohli sledovat, kudy odchází, až vyšla jedním bočním východem do uličky, jež ústila na hlavní silnici a kterou obvykle využívala auta se zbožím pro nemocnici. Tam byla Zoe vidět naposled.

Emily napřed zkontrolovala všechny postele s pacienty, aby se přesvědčila, že sestra neleží na žádné z nich, přestože podle kamerového záznamu z nemocnice odešla. Potřebovala se ujistit, že tam Zoe znovu nepřijali, protože se třeba někde zhroutila nebo ji někdo přejel, takže mohla upadnout do bezvědomí a nemohla říct, kde je. Uběhly tři dny, co se Zoe ztratila, než ji oficiálně prohlásili za pohřešovanou a případ byl svěřen k vyšetření detektivní inspektorce Geraldine Suttonové. Její působivý titul vnukával Emily jakýsi nezvyklý respekt. To, že hledání její sestry řídí někdo v tak vysokém postavení, rozhodně svědčilo o tom, že policie bere její zmizení vážně. Emily začala přemýšlet o sestřině únosu a smrti a vtom ji docela ovládla paranoidní představa, že sestra umřela v nemocnici kvůli lidskému selhání a někdo se to snaží zamaskovat.

Emily pevně sevřela víčka. Teď nemohla o Zoe přemýšlet. Musí se soustředit na den, který ji čeká. Musí myslet na to, aby nic nejedla ani nepila, od půlnoci už nevzít do úst vůbec

nic, nezapomenout doma tašku s věcmi na přespání, výzvu k nástupu na operaci, nabíječku k mobilu a nějakou knížku na čtení. Aspoň dnes nebude na Zoe myslet, byť jenom na dobu, kdy bude pod vlivem anestetik, aby jí mohli provést tu drobnou operaci. Zoe se ztratila. Není mrtvá. A i když policie se už možná vzdala vší naděje, že ji najde živou, Emily něco takového odmítala připustit. Ne že by někdo od policie tuhle myšlenku vyslovil nahlas. Tedy zatím ne. Musí trvat na tom, aby pátrání běželo dál, a pokud to bude nutné, tak jim občas připomenout, že mají hledat pořádně. Dlužila to Zoe za to, co jí provedla. A co už nikdy nedokáže odčinit.

KAPITOLA DRUHÁ

Soukromou nemocnici otevřeli před dvěma roky nedaleko Windsorského mostu a tamní pacienti měli výhled na řeku Avonu. Ve městě proslaveném skvosty georgiánského stavitelství prošlo architektonické řešení budovy přes odbor plánování navzdory současným odvážným rysům, například obkladům z leštěné nerezové oceli a tmavého skla v oknech. Stavba měla celkem pět podlaží a poskytovala jak lůžkovou, tak ambulantní péči, nabízela osmdesát pokojů pro jednoho pacienta, moderní diagnostické a terapeutické středisko, čtyři operační sály a psychiatrické oddělení, kam Emily ke své radosti ještě nezavítala.

Ovšem před rokem chybělo málo, aby se tam ocitla. Jen to, že se ke svému šílenému činu – v jejím podání „nerozvážnému“ – otevřeně přiznala, dokázalo psychiatry přesvědčit, že její chování nebylo projevem duševní choroby, nýbrž reakcí člověka natolik zoufalého, že byl schopen na vlastní pěst prozkoumávat márnici. Koneckonců nikomu nevznikla žádná újma – pokud se nebral v úvahu silný šok, jež utrpěl vrátný, když ji našel v chladicím boxu s mrtvolou, který navíc dostal výtku, že ji vůbec do márnice pustil – a policie ji z ničeho neobvinila. Možná by se na všechno dívali jinak, kdyby věděli, že celý týden vrátného špehovala, aby zjistila, kdy nebude na místě, aby mohla své pátrání zrealizovat. Psychiatr, který Emily vyšetřoval, ji poslal zpátky za její obvodní lékařkou s doporučením, že by měla vyhledat nějakou formu poradenství. Stres, zármutek a deprese patřily k očekávaným a přijatelným důvodům, aby se za daných okolností dal její výstřelek omluvit. V té době se Zoin obličej a jméno objevily

v celonárodních médiích a v pohledu policisty, jenž Emily k excesu v márnici vyslýchal, byl patrný lítostivý výraz. Nicméně strach před tím, že by ji mohli zavřít na psychiatrii, se v ní usadil natolik, že jí nedával spát. Kdyby řekla něco hloupého nebo špatně zareagovala, mohli ji připravit o osobní svobodu.

Přenesla pohled od křídla hosticího psychiatrii k hlavnímu vchodu do nemocnice a připadalo jí zvláštní, že jím vchází coby pacientka, a nikoli jako zdravotní sestra. Začala tu pracovat teprve před třemi týdny a pořád jí to tady připadalo nové. Zatím se s prostředím zdejší nemocnice úplně nesžila, ale uklidňovalo ji, že většinu personálu znala jménem nebo aspoň od vidění a věděla, co se skrývá za zavřenými dveřmi a za dvířky skříněk a kam musí jít. Přešla k výtahu, který ji vyveze na chirurgické oddělení. Tam sama pět dní v týdnu pracovala. Dnes ovšem ne.

Za tu krátkou dobu, co zde působila, dobře věděla, co se požaduje po chirurgických pacientech. Od půlnoci nic nejíst ani nepít, potom operace, pak pooperační prohlídky a nakonec návrat domů. Neměla sklon přehlížet potřeby zdejších pacientů, během pooperační péče se mohlo leccos pokazit – počínaje samovolným otevřením operační rány přes náhlé krvácení až po anafylaktickou reakci na anestetika nebo transfuzi krve. To, že věděla, jak v podobných případech postupovat, patřilo k základům pooperační péče. Emily se obávala, že příslušník personálu, který o ni bude pečovat, nemusí být tak zkušený jako ona. Když se dal výtah do pohybu, úzkost v ní ještě narostla.

Skrytého nepřítele představovalo pozvolné krvácení, při němž se pomaličku vytrácela krev, aniž by na to tělo pacienta nějak zvlášť reagovalo, dokud už nebylo skoro příliš pozdě škodu napravit. Skutečné umění zdravotní sestry spočívalo v tom, že rozlišila první varovné příznaky zhoršujícího se stavu – podstatné byly zejména ony „první příznaky“, jimž ona sama říkala „nepřítel“. Bodový systém varovných pří-

znaků se do nemocnic zavedl právě proto, aby se předcházelo medicínským selháním. Emily podle svých zkušeností považovala tento nástroj za užitečný pouze v případě, kdy ho doplňovaly klinické vědomosti, aby dotyčný zdravotník pochopil, že to, co je „normální“ pro jednoho pacienta, může u jiného znamenat něco zcela jiného. Klidový srdeční pulz má u průměrného člověka frekvenci od 60 do 100 tepů za minutu. U atleta však může klesnout až na 40 tepů za minutu. Emily stále měla před očima bledý obličej mladého žokeje, kterého přivezli na urgentní příjem. Toho mladíka si zapamatovala nadosmrti – sama ho při posuzování naléhavosti zařadila do druhé skupiny, než ho předala do péče určené sestry. Emily viděla v mladíkových očích strach, protože věděl, že se s ním děje něco tuze zlého. Sestra v prvním roce praxe po škole, která se o něho starala, nepřivolala dost včas lékařský tým, až bylo pozdě. Ukazovala na monitor a namítala, že měl normální srdeční tep po celou dobu, kdy tam ležel a umíral. Smrt na následky vnitřního krvácení byla pro mladou sestru drsnou připomínkou, aby sledovala spíš pacienta než přístroje. Kdyby to byla dělala, všimla by si, jak je bledý a má promodralé rty, což by jí napovědělo, že se děje něco špatného.

Možná by si měla promluvit se sestrami, které ji měly na starosti, prověřit, jak jsou na tom s vědomostmi, připomenout jim, nač si mají dávat pozor. Zhluboka se nadechla, když výtah cinkl, dveře se otevřely a vypustily ji v tom správném podlaží.

Zdravotnická asistentka na příjmu pacientů na ni zírala způsobem, který hraničil s nevychovaností, a Emily měla pokušení vypláznout na ni jazyk. Už si zvykla, že se po ní lidé koukají – opakovaně si prohlédnou obličej, který jim připadá povědomý, a snaží se přijít na to, odkud ji znají. Tahle žena patřila mezi ty zaměstnance nemocnice, s nimiž se Emily ještě nesetkala. Na hlavě nosila houštinu blond kudrn a po-

užívala nezvyklé množství maskary, takže velké modré oči jako by jí chtěly vylézt z důlků. Ostře rudou rtěnkou si na rty namalovala kupidovské srdíčko a Emily její obličej připadal jako hlava panenky s nalepenými řasami a nabarvenými rty. Kaštanově hnědé kalhoty a blůzu měla těsně obtažené kolem stehů a přes prsa, takže dvě tužky, které měla zasunuté v náprsní kapse, tam pevně uvázly. Dávala každému najevo, že má pěknou postavu. Teď se zamračila a nejistě se pousmála. „Promiňte, ale připadáte mi povědomá.“

Emily necítila potřebu pomáhat téhle ženě nápovědou, že velmi podobná tvář – obličej její sestry Zoe – kouká ze spousty plakátů po celém městě. Po určitou dobu se Zoina podobizna objevovala na předních stránkách novin po celé zemi a také na televizních obrazovkách. „Já tady pracuji.“

Žena proti ní zavrtěla hlavou. „Jsem tady nová, takže jsme se asi ještě nesetkaly, ale přece jako bych vás od vidění odněkud znala...“

„Emily Jacobsová.“

Výraz v obličeji recepční ztuhl a pak se vytvaroval do zdvořilé masky. Vypadala, že by co nevidět mohla někam utéct, a Emily se chvilku vyžívala v tom, jak je trošku zlomyslná. „To je v pořádku. Stává se mi to často. Jen mi prosím vás neříkejte Zoe.“

Žena rozhodně zavrtěla hlavou. „Samozřejmě že ne. Víte, radši začneme znovu. Jmenuji se Shelly. Jsem tady zdravotnickou asistentkou.“

Emily maskovala své pobavení. Právě té ženě řekla, že je tady zaměstnaná. Že je Shelly jen asistentkou, poznala podle barvy jejího pracovního oděvu.

„Povídala jste, že tady pracujete? Jako sestra? Jako církevní pracovnice? Nebo v jídelně?“

Emily si připadala jako kdovíjaký chytrolín. Ta holka je tady úplně nová. Zachovala se ale profesionálně v tom, že se představila jménem i postavením, jaké v nemocnici zastává. Spousta pacientů takové vysvětlení potřebuje – tedy

i informaci, že staniční sestra nebo sestry na oddělení nosí bleděmodré stejnokroje, zástupkyně vrchní sestry tmavomodrou blůzu a kalhoty a zdravotničtí asistenti kaštanově hnědý úbor.

„Jako zástupkyně staniční sestry.“

Shelly se usmála. „Výborně. Takže víte, jak to chodí. Ukážu vám pokoj a můžete se tam zabydlet. Dáme vám pásku se jménem a tak dál. Vezmu si od vás vzorek moči. Není to trochu zvláštní, ocitnout se tady jako pacientka?“

Emily přikývla a cítila, jak ji opouští počáteční napětí. Shelly přinejmenším chápe, jak se asi cítí. Měla by vlastně být vděčná, že Zoina tvář je mezi lidmi pořád ještě takhle známá a že na ni nezapomněli.

Zavázala si tkaničky nemožně střižené a ušité operační košile, jak to šlo, a doufala že jí zakryje aspoň intimní partii. Pod košilí byla nahá. Právě se osprchovala, a protože nemohla použít make-up, parfém ani deodorant, stála před úzkým zrcadlem jen tak. Krátké černé vlasy si zasunula za uši a ve tváři měla jasně vepsané trauma, které prožívala poslední rok. Fialovo-šedé stíny se jí pod modrýma očima usadily snad už natrvalo. Ať se vyspala do růžova, nebo ne, na těch stínech to nebylo poznat a dokázala je zamaskovat jen krycím krémem. V obličeji pohubla, takže se její oči zdály ještě větší a tím víc se podobala Zoe. Byla sice o deset let starší než sestra, ale teď by se v nich klidně mohl někdo zmylit. Emily si říkala, že vypadá spíš jako mladý kluk, protože jí trčely klíční kosti a paže měla hodně vyhublé. Zrovna nedávno jí matka řekla, že se podobá té ubohé náně s oškubanými vlasy a vypadanými zuby z *Les Misérables*. Zírala na krev, kterou vyplivla do umyvadla. Růžová pěnivá slina ve výlevce ji vyděsila, napadlo ji, že se začíná fyzicky rozpadat. V devětadvaceti už ji trvale bolí žaludek, trpí bolestmi hlavy a nespavostí. Její obvodní lékařka ji samozřejmě prohlédla a řekla jí, ať se ničeho

neobává, protože to všechno jsou symptomy přetrvávající úzkosti. Před rokem bývala mladou ženou v nejlepší kondici. Minulý měsíc ji poradce vedl k tomu, že by si měla vzít práci jen na částečný úvazek nebo se rozhodnout pro méně náročné zaměstnání, protože si myslel, že při tom, jakým trápením si prochází, nemůže zvládnout plnou pracovní dobu. Ovšem ona si tím „procházela“ stále a konec jejího soužení se pořád nejevil v dohledu; dobře věděla, že pro ni bude – aspoň po nějakou dobu – lepší plnit si hlavu starostmi o jiné. „Méně náročné zaměstnání“ nepadalo v úvahu. Potřebovala mít stále plné ruce práce.

A tak se rozhodla vzít místo sestry na chirurgickém oddělení v nové soukromé nemocnici a doufala, že tam na ni budou čekat nové výzvy; především počítala s tím, že privátní platíci pacienti budou mít vyšší očekávání a požadavky. Protože doted pracovala jen pro Národní zdravotní službu, připadal jí chod soukromé nemocnice spíš jako provoz v pětihvězdičkovém hotelu. Každý pokoj měl koupelnu zásobenou luxusními toaletními potřebami a nadýchanými ručníky, satelitní televizor, čerstvé noviny a den co den tam docházel kuchař, aby si zapsal objednávku menu. Nemocnice se postarala o splnění každého požadavku svých pacientů. Emily však velice chyběl život na nemocniční pohotovosti. Scházelo jí vyzvánění rudého telefonu, hluché ticho vteřin při čekání na to, až se rozletí dveře do pohotovosti a jimi rychle projede vozík s pacientem vyžadujícím okamžitou pomoc. Tam už nikdy pracovat nebude. Víckrát už nepůjde po směně domů s pocitem, že vede normální život. K lékařské pohotovosti ji váže příliš mnoho vzpomínek na to, jak kdysi žila.

Posbírala toaletní potřeby, sáhla za záda, sevřela v ruce obě poloviny košile a odešla si lehnout.

KAPITOLA TŘETÍ

V pokoji stála dvě lůžka a jedno z nich bylo obsazené. Všechny ostatní pokoje v téhle soukromé nemocnici byly jednolůžkové a za to si pacienti také platili. Pokoj 31 neměl na dveřích žádné číslo, ale říkalo se mu tak, protože nějak se mu říkat muselo. Někdo o něm mluvil jako o „příležitostném pokoji“. Většinou se ho využívalo k uložení přebývajících pacientů Národní zdravotní služby, kteří se ocitli na seznamu čekatelů na vybrané operace, za něž pak platila NZS.

Na sousední posteli ležela na boku asi dvacetiletá dívka svinutá do klubíčka. Oči měla zavřené. Byla velmi štíhlá, takže mohla odhadem nosit džínsy velikosti osm – a ještě by jí byly volné. Soudě podle obrysu těla pod pokrývkou měřila sotva víc než sto padesát centimetrů. Vlasy měla matné a pokožku bledou, i když jinak byla snědá. Na pravém zápěstí nosila tenký stříbrný řetízek jako náramek. Zdál se tak velký, že by jí snadno mohl sklouznout z ruky, jako když si děvčátko vezme náramek své matky. Obutá byla v notně ochozených kožených sandálech. Žluté tričko, které měla na sobě, jí bylo malé, přestože byla tak drobná, a sotva jí zakrývalo břicho. Nebo že by si ho vybrala záměrně, aby ukázala, jak ho má pěkně ploché? Emily tiše odložila své věci a přitom zaslechla zašustění. Mladá dívka, kterou si před chvílkou prohlížela, byla vzhůru.

Přátelsky se na sousedku usmála, ale odpověděl jí úzkostný pohled. Znovu se usmála a řekla ahoj. Dívka se obezřetně rozhlížela po pokoji a v hnědých očích se jí dal číst strach. Emily si pomyslela, že to děvče buď neumí anglicky, nebo nemůže mluvit kvůli bolesti. Ukázala prstem na dívku, pak na sebe

a předvedla ukázkou, že jí něco bolí, a tiskla si ruce na břicho. Děvče jen zavrtělo hlavou.

Na nočním stolku měla neznámá sousedka položenou nemocniční košili a čapku a Emily se jí chystala navrhnout, že jí pomůže s převlékáním, ale zdravý rozum ji od toho odradil. Ta pacientka přece nemůže vědět, že je zdravotní sestra, a mohlo by jí připadat hodně podivné, kdyby ji začala jiná pacientka svlékat. Dokonce by si mohla myslet, že jí chce ublížit.

„Mluvíte anglicky?“ Děvče se zatvářilo ještě úzkostněji a stáhlo se k okraji své postele. Emily pozvedla dlaně ve snaze trochu je uklidnit. „Nic se neděje.“ Zatahala se za svou nemocniční košili. „Já jdu také na operaci.“ Ukázala na oblečení, které měla mladá pacientka složené na nočním stolku. „Tohle si musíte obléct.“ Dotkla se vlastního zápěstí a pak ukázala na stříbrný náramek. „Ten si budete muset sundat.“ Dívka okamžitě přikryla náramek dlaní druhé ruky, jako by měla strach, že jí ho chce sebrat.

Zdálo se zřejmé, že dívku nic nebolí, protože vyskočila z postele, popadla košili složenou na stolku a rychle odešla z pokoje. Emily zadoufala, že svou nervózní sousedku příliš nevylekala, uložila se na lůžko a čekala.

S úzkostí myslela na zákrok, kvůli kterému sem přišla, a trápil ji nepříjemný pocit, že se musela omluvit ze zaměstnání, sotva začala v nemocnici pracovat. Před čtyřmi týdny si v levém prsu nahmatala bulku. Nečekala však, že si ji pozvou na zákrok tak brzy. Hned jí udělali ultrazvukové vyšetření a biopsii a zařadili ji do pořadníku rychle plánovaných operací. Překvapilo ji, že výsledky vyšetření dostala už týž den, což jí přišlo jako určité zadostiučinění za čtyři nekončné hodiny, které strávila na oddělení zaměřené na péči o prsa. Ordinář oddělení, který měl očividně naspěch, četl výsledky vyšetření, aniž by zvedl hlavu: „pravděpodobně benigní“ léze, avšak s ohledem na „nevelkou míru nejistoty“ se rozhodlo, že bude nejlépe bulku odstranit. Když dostala do-

pis s výzvou, aby nastoupila k operaci, potěšilo ji, že se tak stane právě tady. Přinejmenším bude jasné, že se v práci neomlouvala zbytečně.

Do pokoje vešla sestra, která před sebou tlačila vozík a na něm přidržovala bílý plastový podnos. Byla to staniční sestra, protože měla tmavomodré kalhoty i blůzu, zatímco ostatní sestry nosily bleděmodrý úbor. Emily se s ní zatím oficiálně neseznámila, protože když nastoupila do zaměstnání, tato sestra si zrovna vybírala dovolenou, takže ji pak několikrát viděla jenom procházet. „Vy jste Nina, že? Ještě jsme spolu nesloužily, ale už jsem vás tady viděla,“ řekla Emily, ale hned cítila, jak rudne ve tváři, protože Nina na ni upírala přísný pohled. „Omlouvám se, myslela jsem sestra Barrowsová.“

Staniční sestra přistoupila k čelu postele a vzala odtud podložku se svorkou, na níž byl připnutý Emilyin zdravotní záznam. Při čtení se zamračila a pak se zeptala. „Kdo vás uložil do tohoto pokoje, slečno Jacobsová?“

Emily pokrčila rameny. „Shelly. Ta zdravotnická asistentka, která mě přijímala na recepci.“

Nina Barrowsová udělala „ts, ts“ a pokračovala: „To tedy neměla.“ Pak jako by si uvědomila, že se chová příliš stroze, nasadila příjemnější tón: „Omlouvám se. Neuvědomila jsem si, že byste mohla být v tomhle pokoji. Měla vás poslat do čísla 29.“

Pokoj 29 byl jednolůžkový a Emily pocítila jistou vděčnost, že si tady na oddělení mysleli, že by si zasloužila pokoj sama pro sebe. Napadlo ji, jestli Shelly nebude mít nepříjemnost, že ji poslala zrovna sem. „Ale tady to vůbec není špatné.“

Nina Barrowsová pozvedla prst. „Jen minutku. Chci se přesvědčit, že ta naše nová síla neposlala nějaké další pacienty na špatná lůžka.“

Když se vrátila, Emily si všimla, že už se tváří přívětivěji. Chovala se starostlivěji, rychle přelétla pohledem poznámky a pomohla Emily natáhnout velmi těsné a ošklivé bílé punčochy proti embolii.

„Jak si tady zvykáte?“

„Myslíte tady jako pacientka, nebo jako sestra?“

„Jako sestra. Neběží tu všechno trochu poklidněji, než jste byla zvyklá?“ Soudě podle této otázky si staniční sestra myslela, že Emily přešla do nemocnice rovnou z pohotovostního oddělení, aniž by došlo k přerušení její kariéry. Doufala, že totéž platí o všech, s nimiž teď nově spolupracovala, a že nikdo neví nic o jejím ročním onemocnění. V žádosti o místo mohla po pravdě napsat, že její předešlý pracovní poměr skončil před šesti měsíci. Ona sama se rozhodla dát výpověď poté, co půl roku dostávala při nemoci plný plat a nechtěla se půl roku protloukat při polovičním platu, když věděla, že se zpátky na pohotovost už nevrátí. Při vstupním pohovoru se jí na půlroční přerušení zaměstnání nikdo neptal, ale kdyby po ní chtěli, aby to vysvětlila, byla připravená odpovědět, že se musela starat o rodiče, kteří na tom nejsou dobře, což ostatně nebyla úplná lež.

„Je tady volnější tempo, ale nezdá se mi to o nic méně náročné.“

Staniční sestra na ni upřela zkoumavý pohled. „Já jsem na pohotovosti zvládla vydržet jen rok. Přiznám se, že jsem nedokázala snášet pohled na tolik bolesti.“

Nina přistoupila k umyvadlu a umyla si ruce. Pak si je osušila, než si na ně nanesla alkoholovou dezinfekci. „Na sesterně mi klidně říkejte Nino, ale na oddělení radši sestro Barrowsová. Myslím, že je to dobré pro pracovní vztahy.“

Emily se zamračila. Nina – či spíše sestra Barrowsová – se jí zdála být trochu domýšlivá. Ještě že k ní zrovna stála zády. V nemocnici, kde pracovala předtím, si všechny sestry říkaly křestními jmény, ba oslovovaly tak i lékaře, když u toho nebyl žádný pacient, a tohle přispívalo k dobrým pracovním vztahům. Působilo to na ni dojmem, že sestra Barrowsová chodila do školy ještě v době, kdy sestry nosily čepce s vlnitými lemy a pláštěnky, aby schovávaly svou uniformu, když vycházely mimo oddělení, a kde lékaře vždycky oslovovaly jen „pane

doktore“. Kaštanové vlasy, určitě obarvené, měla stažené do strohého drdolu, který zřejmě nosila posledních čtyřicet let. Kvůli upjatému výrazu v jejím obličejí si vůbec netroufala odhadovat, jak asi vypadala, když byla mladší, a celkově na ni takhle sestra působila dojmem, že je v neustálém napětí. Emily si ji ani nedokázala představit, jak odpočívá, láduje se jídly z rychlého občerstvení nebo se rozvaluje před televizí na pohovce. Naopak se jí snadno vybavil obrázek sestry Barrowsové usazené na nepohodlné židli s vysokým přímým opěradlem a područkami chráněnými háčkovanou dečkou, před sebou táč s pedantsky rozloženým šálkem, podšálkem a sítkem na čaj. Emily zadoufala, že s ní hned od začátku nebude mít obtížný vztah.

„Sestro Barrowsová, děkuji, že jste se o mě dnes postarala. Je mi hloupé, že jsem si musela vzít volno v práci tak brzy poté, co jsem tady začala.“ Emily napadlo, že se chová jako podlézavec, a naštvalo ji, že čeká, jestli jí takhle sestra schválí, že šla na operaci. Přišlo jí to poněkud slabošské.

Naštěstí její nárážka zřejmě padla na úrodnou půdu. Barrowsová se dokonce usmála. „Nemáte se zač omlouvat. Přece jste si to nezavinila sama. Pan doktor Dalloway vás toho zbaví, než byste řekla švec, a vrátíte se zpátky do práce, ani se nenadějete. Budete v dobrých rukou.“ Tohle konejšení jistě minila jako laskavost, ale Emily nedokázala poznat, jestli se ta ženská jen tak tváří, nebo zda se opravdu chová laskavě k někomu, kdo to potřebuje. Nicméně uklidnilo ji, že zákrok bude provádět doktor Dalloway.

Tento chirurg pracoval jak pro Národní zdravotní službu, tak pro zdejší soukromou nemocnici a už se s ním několikrát setkala i na pohotovosti, i když spolu nemluvili. Vysoký štíhlý muž s hladce učesanými černými vlasy, v nichž už zvolna prokvétaly šediny, kolem sebe šířil ovzduší elegance a nedotknutelného soukromí, jež odrazovalo od pokusů navazovat s ním hovor. Pověst skvělého chirurga ho řadila někam mezi bohy. Když ho asi před deseti lety potkala poprvé ještě coby

studentka zdravotní školy, mluvilo se o něm jako o zástupci „vymírajícího rodu“ starosvětských všeobecných chirurgů, kteří umějí všechno od operace nádoru v prsu po vyspravení krvácejícího aneurysmatu na aortě, a Emily si byla vědoma, jaké má štěstí, že ji bude operovat právě tento lékař. Takže se o ni postará osobně lékařský ředitel zdejší nemocnice, žádný z jeho podřízených.

„Tak, a už musím běžet. Za chvíli se na vás přijde podívat anestezioložka. Pak se vrátíme, abychom vás převezli na sál. Víte, že se nemáte čeho bát, že? To bude operace jak podle partesu.“

Emily přikývla a staniční sestra odkráčela. Věděla, o čem Barrowsová mluví. Strach z rakoviny prsu. Emily ve skutečnosti na bulku v prsu vůbec nemyslela jinak, než že se objevila v nejméně vhodné době. Zrovna nastoupila do nového místa a vykročila za budoucností, kterou na celý poslední rok odložila. Získala nový smysl života. Něco, čeho se může přidržovat. Většinu dřívějších přátel nechala za zády, protože jí chyběl čas, který by jim mohla věnovat. Během posledního roku ani s nikým nechodila a vyhýbala se i možnosti, že by si nějakého přítele našla. Veškerý čas jí zabíralo pátrání po Zoe, a dokonce občas přemítala, jestli se tím, že se vrátí do zaměstnání, podvědomě nevzdává vší naději, že sestru ještě objeví. Záměrně si kladla překážky, aby si nezařídila plnější život, čímž se chtěla vyvarovat myšlenky, že se Zoe stejně už nikdy nenajde.

Někdo zaklepal na pootevřené dveře. Emily zdvihla hlavu z polštáře. Ve vchodu do pokoje stála žena v modrém stejnokroji, která si sluncem vybledlé vlasy stáhla do volného koňského ohonu. Opálené paže i tvář ukazovaly, že strávila dovolenou někde v teplých krajích. „Hledala jsem vás. Sestra Ratchedová mi povídala, že jste na čísle 29.“

„Sestra Ratchedová?“ podívala se Emily.

„Buď jste moc mladá, nebo jste viděla málo filmů. Tam, odkud jsem přišla, jsme staničním sestrám, jako je Barrowsová,

říkali sestra Ratchedová. Víte, podle toho filmu *Přelet nad ku-kaččím hnízdem*.“

Emily film neviděla, ale slyšela o něm. Usmála se. „Takže vy jste Američanka?“

Anestezioložka oddělení jen zavrtěla hlavou. „Kdepak, ale vzala jsem si Američana, a když už jsem tam žila patnáct let, řekla jsem si, že přijmu jejich akcent. Přišlo mi to tak nějak šikovnější.“

Emily se tahle lékařka hned zalíbila a jen doufala, že bez ohledu na jistou potrhlost bude ve své profesi dobrá. „Tak se dáme do práce, Emily Jacobsová. Tady se píše, že jste ještě nikdy nebyla pod narkózou. Je to pravda?“

Emily přikývla.

„Rozbory krve a výsledky ostatních vyšetření jsou dobré. Nemáte žádné zdravotní problémy, žádné alergie a od půlnoci jste nejedla ani nepila, ano? Tak poposedněte kousek dopředu, ať si můžu poslechnout váš hrudník.“ Nasadila si stetoskop pověšený na krku, chvatně otřela kovový kotouček a přiložila ho Emily pod pravou paži. „Dobrá, pěkně zhluboka dýchejte.“ S každým nádechem posunovala stetoskop o kousek dál zprava doleva a nahoru a dolů po Emilyiných zádech. Pak se posadila na pelest. „Všechno v pořádku. Takže teď jen projdeme náš kontrolní list a koukneme na pásku se jmenovkou.“ Emily zvedla zápěstí, aby si lékařka mohla prohlédnout údaje natištěné na pásce a porovnat je se svým záznamem. „A můžeme jít.“

„Patnáct let? Na to se mi nezdáte dost stará.“

„Je mi čtyřicet,“ utrousila anestezioložka a přiložila si prst na rty. „Řekla jsem čtyřicet?“ zašeptala.

Emily se zazubila.

„Jestli to někomu prásknete, budu vás muset zabít.“

Emily se zasmála. „To není zrovna nejlepší věc, jakou můžete říct pacientovi, kterého čeká narkóza.“

Svérázná lékařka vstala. „To je pravda. Ale funguje to.“

„Vrátila jste se domů natrvalo?“ Emily si přála, aby dostala kladnou odpověď. Tahle žena jí ukázala zatím nepřátel-

štější tvář, na jakou zde narazila, a těšila se, že by s ní mohla spolupracovat.

V příjemné tváři, do níž se dívala, se objevil smutek. „Kdepak. Pomáhám tady příbuznému, který je na tom bledě. Podařilo se mi sehnat dočasné zaměstnání, abych mohla pracovat, dokud jsem tady. Aspoň můžu rodinu trochu podporovat.“

Emily bylo trapné, že tolik vyzvídala. Když anestezioložka odcházela, Emily ji ještě zastavila. „Jakpak se vlastně jmenujete?“

Lékařka se uklonila, teatrálně si přiložila jednu dlaň na prsa a druhou rukou zakroužila ve vzduchu. „Pro tebe jsem Meredith.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ozvalo se vysoko posazené pískání a po něm zavržení a prásknutí. To byl zvuk defibrilátoru, který se nabíjel a potom uvolnil elektrický náboj. Emily otevřela oči, protože ji ty zvuky rušily, a viděla, že má kolem lůžka zatažené závěsy. Světla ozařovala jinou část pokoje. Zahlédla stínový obrys někoho, kdo spěchal kolem. Další obrys se rýsoval i u postele její sousedky. Defibrilátor se začal znovu nabíjet a vydávat vysoký pisklavý zvuk, který stoupal v crescendo a potom se zlomil v hutné zapraskání, když elektrody vypustily výboj. Zadržela dech. Ta ubohá mladá holka se dostala do vážných potíží. Dvakrát se jí pokusili pomoci elektrickým šokem a to nevěstilo nic dobrého. Dávala pozor na operované ňadro, ale posunula se na lůžku, natáhla se a odsunula závěs bokem, aby viděla, co se děje.

Někdo v chirurgickém plášti prováděl kompresi hrudníku. Poznala to podle napnutých paží a ramen, která se při stlačení pohybovala dolů. Emily viděla na monitor elektrokardiografu. Zvuková signalizace byla vypnutá, protože jinak by přístroj divoce pípal. Viděla, že přes obrazovku ubíhaly nepravidelné vrcholy křivky. Sklopila pohled k sousední posteli, ale tvář mladé pacientky zastiňovala postava člověka, který jí pomáhal. Jedna hubená paže ochable visela přes pelest lůžka a při každém stlačení hrudníku se pohnula. Trhla sebou, protože se jí někdo nečekaně dotkl ramene, a pak jen zamrkala, když cítila, jak jí odtrhává náplast z rány na prsu.

„Sakra, málem mě z vás klepla pepka.“

Kolem byla skoro tma a ten, kdo stál vedle ní, jí posvítil baterkou do očí. „Pššš,“ napomenul ji.

Když jí přestalo dopadat světlo na tvář, zamrkala a viděla, že světelný kužel se soustředí na její kanylu. Rychle se do ní zapíchla injekční stříkačka, z níž proudila do kanyly nějaká kapalina. „Hele, já nepotřebuji žádné prostředky proti bolesti,“ protestovala.

Chtěla ještě cosi namítat, ale naráz jako by začala plavat a jazyk jí nehybně ležel v puse. Povolila jí čelist, a jak rychle odplouvala do temnoty, zavřela víčka, protože stejně nedokázala zaostřit pohled.

Probudilo ji cinkání porcelánu, a když zašilhala mezi ztěžklými víčky, uviděla na nočním stolku šálek s talířkem. Zvedla hlavu z polštáře a hned pocítila závrať. Ten drobný pohyb jí v žaludku spustil houpačku. Shelly stála u monitoru vedle lůžka a Emily cítila, jak se jí na paži svírá manžeta tlakoměru. Za chvíličku přístroj zapípal, když zjistil výsledek, a Emily viděla, že má trochu snížený tlak krve. To ji nepřekvapilo. Koneckonců včera absolvovala narkózu a operaci.

„Vedle máte čaj. Jak se cítíte?“ zeptala se Shelly. Dnes ráno měla ve tváři vepsanou únavu, jako by ani neměla čas se namalovat. Emily s ní soucítila. Práce na směny je zabiják pravidelného spánku a časný začátek směny tomu ještě dodá.

„Duní mi v hlavě a je mi trochu špatně. Myslíte, že bych mohla dostat nějaký paracetamol?“

Shelly přikývla. „Povím to sestře Barrowsové. Zrovna dává léky pacientovi na vedlejším pokoji.“

Emily se rozhlédla po místnosti a všimla si, že závěsy kolem její postele jsou roztažené a vedlejší lůžko je prázdné a úhledně čerstvě ustlané pro dalšího pacienta. „Copak se stalo s tou slečnou vedle mě?“ zeptala se.

Shelly se bezmyšlenkovitě podívala na prázdnou postel. „Myslím, že ji včera v noci přestěhovali.“

Emily se ulevilo – hlavně že to přežila. Doufala, že děvčeti už bude líp. „Dobře.“ Cítila plný měchýř. Zvedla se z lůžka. „Potřebuji si odskočit. Díky za čaj.“

Když se vrátila, našla na stolku kalíšek na léky a v něm dvě tablety paracetamolu. Polkla je a zapila sklenicí vody, potom se napila čaje. V půl osmé bylo ještě příliš brzy, aby se šla sprchovat a oblékala se. Věděla, že bude trvat ještě několik hodin, než ji propustí. Měla by se vrátit do postele a pokusit se vyspat z bolesti hlavy. Vyvolal ji zřejmě lék, který jí v noci dali do kanyly. Bylo to od nich trošku sprosté, že jí ordinovali něco takového bez jejího souhlasu. Ona by to určitě neudělala, leda že by byl pacient v bezvědomí. I když naříkal bolestí, vždycky mu řekla, co mu dává a proč. Měla by si na tyhle praktiky dávat pozor, až bude ve službě, protože s tím nemohla souhlasit.

Rupert Dalloway poněkud zestárl od doby, kdy ho viděla naposled. V hustých vlasech měl víc šedin, než si pamatovala. Vypadal unavený a ani bílý nemocniční plášť navlečený přes modrý úbor nezamaskoval, že mu široká ramena trochu poklesla. Na nohou měl tmavomodré nazouváky. Sestra Barrowsová stála krok za ním, aby vůči chirurgovi zachovávala náležitou úctu.

„Dobré ráno, slečno Jacobsová. Všechno šlo výborně. Vyoperovali jsme čtyřcentimetrovou bulku. Na první pohled typický fibroadenom, takže se nemáte čeho bát. Stehy pod pokožkou jsou vstřebatelné a svrchní ošetření rány je voděodolné, jenom si je musíte nechat, dokud vás nevyšetříme, až budeme mít výsledky z histologie. Možná budete pozorovat určitou citlivost a objeví se malá podlitina. Jinak jste v pořádku a můžeme vás propustit.“

Souhrn, který jí řekl, vyzněl povrchně a věcně. Ještě se na ni ani nepodíval.

Emily se zdvořile usmála. „Děkuji vám, doktore Dallowayi. Doufám, že budu moci příští týden nastoupit do práce.“

Úsečně přikývl. „Ano, myslím, že s tím nebude žádný problém. Potřebujete zdravotní potvrzení pro zaměstnavatele?“

„Slečna Jacobsová pracuje tady u nás, doktore Dallowayi,“ informovala ho sestra Barrowsová. „Začala před několika týdny. Slečna Jacobsová je plně kvalifikovaná sestra z pohotovosti. Myslím, že tam pracovala jako staniční sestra, ne? A neškolila jste praktikantky?“

Emily taková chvála překvapila. Že by našla v očích Barrowsové přece jen milost? „Ano, to je pravda, sestro Barrowsová.“

Rupert Dalloway zvedl hlavu, a když pohlédl na Emily, měl v obličeji výraz daleko většího zájmu. K té změně došlo během okamžiku. Zvedl obočí, trochu vykulil oči a pootevřel ústa. „No nemáme my štěstí, že dostaneme někoho tak zkušeného? Vítejte na palubě, slečno Jacobsová,“ vyhrkl spěšně, jako by to chtěl mít co nejdřív za sebou.

„Už jsem jenom řadová sestra,“ opravila Emily předešlou zmínku a domýšlela se, že výraz překvapení se odvíjel od toho, že chirurgovi připadala její tvář povědomá.

„To je jenom titul, má milá,“ řekl laskavě. „I tak vítejte na palubě. Uvidíme se, až nastoupíte do práce. Chcete se ještě na něco zeptat?“

Emily zavrtěla hlavou. „Nic, co se týká přímo mě. Jen jsem se chtěla zeptat, jak se vede té mladé ženě, která tu ležela se mnou. Vím, že jí v noci museli dávat elektrošoky.“

Dalloway zíral na prázdnou postel, mračil se a Barrowsová se tvářila ohromeně. „Jaká žena?“ zeptal se konečně lékař.

„Ta, která byla včera ráno tady na té posteli,“ odpověděla Emily hlasitěji, než měla v úmyslu. „Ta, kterou v noci oživovali.“

Barrowsová semkla rty, že připomínaly křížalu. Emily napadlo, jestli ta ženská není neustále naštvaná. „Od chvíle, kdy jsme vás přijali, slečno Jacobsová, jste byla na tomhle pokoji sama.“

Emily na ni ohromeně zůstala koukat. „Cože? Ležela tady vedle mě. Mladá, malá, tmavovlasá. Mluvila jsem s ní.“

„Měla byste se uklidnit, slečno Jacobsová.“

„Já jsem klidná. Ale taky zmatená z toho, co mi tu povídáte. Přece tady na té vedlejší posteli ležela ta žena!“

Dalloway k ní přistoupil blíž a vztáhl ruce, aby jí položil dlaně na ramena. „Třeba se vám to zdálo, má milá.“ Potom dodal: „Byl se na vás podívat nějaký anesteziolog?“

„Ne. Od včerejška ne. Nebylo to potřeba.“

Přiblížila se i sestra Barrowsová. „Mohli bychom jít ven a tam si promluvit?“

Emily na ni upřela nesouhlasný pohled. „Jestli chcete doktoru Dallowayovi něco říct, tak to prosím udělejte přede mnou, zvláště pokud se mě to týká.“

V pohledu té ženy se objevil chlad a Emily napadlo, že si z ní právě udělala vážného nepřítele a všechno předešlé zalíbení si jenom představovala. „Jak si přejete. Měla jste noční můru. Museli vás uklidnit.“

Emily na ni zůstala hledět s otevřenými ústy.

„Stojí to tady ve vašich lékařských záznamech,“ dodala Barrowsová a poklepala prstem na desky, které držela v rukou. Pak je otevřela a nahlas četla: „V 1 hodinu 45 minut křičela pacientka ze spaní, byla očividně rozrušená. Vzhledem k jejímu dosavadnímu léčení podáno na uklidnění pět miligramů diazepamů intravenózně.“

„Neměla jsem noční můru,“ odsekla Emily ještě důrazněji. „Vedle mě ležela pacientka!“

„Nemyslíte, že bychom k vám měli poslat anesteziologa, aby vás prohlédl, slečno Jacobsová?“ zeptal se Dalloway a Emily na něho upřela šokovaný pohled. Chirurg se odvrátil, takže mu neviděla do obličeje, ale vsadila by se, že teď už si nemyslí, že měli štěstí, když k nim nastoupila. On je přesvědčený, že si to všechno jenom představovala. Jedna myšlenka může vést ke druhé, a než se naděje, mohli by jí navrhnout pohovor s psychiatrem. Nutně potřebovala tuhle situaci uklidnit.

Ujistit ho, že vůbec není potřeba, aby ji někdo prohlížel nebo vyšetřoval. S tou vedlejší pacientkou něco nebylo v pořádku. Možná umřela a oni ji tím nechťeli rozrušit. Ať už měli jakýkoli důvod o tom nemluvit, Emily pudově pocítila potřebu zmlknout a už se na nic neptat.

A tak se jen spustila zády na postel, hlavu položila na polštář, jako by ji ten rozhovor vyčerpал, začala se chovat poplašeně a pomrkávala, jako by byla zmatená.

„Možná máte pravdu, doktore Dallowayi. Něco se mi zdálo, jak říkáte... Já... někdy takové sny mívám. Noční můry. Musí to být vedlejší účinek těch anestetik. To mě taky mělo napadnout, vždyť jsem přece zdravotní sestra. Omlouvám se, jestli jsem vás zbytečně rozčílila.“

Nezdálo se, že by tím Dallowaye přesvědčila. Hleděl na ni s očividnou skepsí a Emily vytušila, že by měla ještě něco říct. „To není jen tou anestezií. Mívala jsem noční můry častěji. Už jsem si na ně taky mohla zvyknout. Víte, moje sestra se ztratila.“

Tentokrát se na ni podíval soucitně. Konečně si uvědomil, kdo je vlastně tahle pacientka. „Ach, vaše sestra, Zoe Jacobsová. Ta studentka zdravotní školy, která zmizela z nemocnice.“ Dlouhou chvíli si ji prohlížel. Pak, jako by se probíral z transu, bezvýrazně přikývl. „Je mi líto, že vás postihla taková ztráta.“

V očích se jí objevily slzy vzteku. Pohlížela na něho s odporem. „To neříkejte! Je nevěstná! Není mrtvá! Je nevěstná. A já ji najdu.“

KAPITOLA PÁTÁ

Taxík zastavil vedle Margaret's Buildingu a Emily řidiči zaplatila. Dál už jet nemohl, protože zde začínala pěší zóna a ulice byla vydlážděná tak, aby se tam daly postavit stolky s židličkami a reklamní poutače pro několik tamních bister. Pro tyhle podniky to byla ideální lokalita, protože ležely ve velmi živé části Bathu a hned za rohem se nacházely The Royal Crescent a The Circus. Měla byt nad jedním z obchůdků.

Prošla modře natřenými vchodovými dveřmi, vystoupala do druhého patra, v předsíni odložila tašku s věcmi, které si brala do nemocnice, a zašla do kuchyně zapnout konvici. Vytáhla mobil, stále ještě úplně nabitý, a probírala se nepřiliš početnými kontakty. Zastavila se u jména Erika Hudsona, což byl psycholog, který jí pomáhal během posledního roku a jenž poslední měsíc zredukoval její návštěvy, takže k němu docházela jen jednou za čtrnáct dní. Ťukla na jeho jméno a objevil se červený symbol telefonu. Pak už zaslechla jeho hlas s měkkým bradfordským přízvukem.

„Zdravím, Emily, jak se daří?“

„Jsem v pořádku, jen jsem si říkala, že vás pozdravím. Zrovna jsem se vrátila z nemocnice a chtěla jsem slyšet přátelský hlas. Však víte.“

Chvilku mlčel a Emily si ho dokázala představit, jak kouká na telefon. Ten se nikdy nenechá ošálit. „Chcete přijít na konzultaci?“

Pevně sevřela víčka. Co na to má říct? Že v posteli vedle sebe viděla ženu, která neexistuje? „Ne, nic se neděje. Jen jsem vás chtěla pozdravit.“

Další chvíle ticha. „Co kdybychom příští schůzku uspíšili a přišla jste ke mně zítra?“

Emily zavrtěla hlavou, jako by ji mohl vidět. „Ne, vážně, všechno je v pořádku. Jak říkám, jenom jsem chtěla slyšet přátelský hlas.“

„Dobře. Jste opravdu v pořádku? Proběhlo všechno hladce?“

Zasmála se a odpověděla, že ano. Ještě aby začal mít starosti o její duševní zdraví – to by bylo to poslední, oč stála; nehodlala připustit, aby mu v mysli vzklíčila nějaká nejistota, jestli je úplně v pořádku. Dost na tom, že podobné pochybnosti budou mít lidé, s nimiž bude pracovat – a vlastně by se ani nedivila, kdyby jí vzkázali, aby už do nemocnice nechočila.

„Tak dobře. No, kdybyste zase potřebovala slyšet přátelský hlas, klidně zavolejte.“

Rozloučila se s ním, a když ukončila hovor, poslala mu ještě textovou zprávu:

Díky za kus řeči. Uvidíme se na plánovaném sezení. E

Ulevilo se jí, že mu nepověděla o mladé ženě, kterou viděla na vedlejší posteli, ale která zřejmě vůbec neexistovala, a měla dojem, že už se zase úplně ovládá. Uvolnila se, pustila rádio a dala se do přípravy oběda. Potřebovala se pořádně najíst. Najíst, dát si koupel a ještě se důkladně prospat. Nebude o té dívce přemýšlet, dokud si neodpočine a dokud jí z těla úplně nevymizí všechna léčiva včetně látek užitých při anestezií. Až bude mít čistší hlavu, pak se může probírat vzpomínkami a dát si dohromady obrázek celého včerejšího dne. Teď ale naopak potřebovala všechno z hlavy vymést a zapomenout na rozhovor s Barrowsovou a Dallowayem. Když navrhoval, že jí pošle anesteziologa, zpanikařila při pomýšlení, jak snadno by se dal zpochybnit její duševní stav. A jak je pro jiné jednoduché ji ovládnout. Musí zůstat ve střehu, aby k něčemu podobnému už nedošlo. Mohli by proti ní použít to,

k čemu došlo v minulosti. Jeden nápor na nervy už absolvovala. A nestála o to, aby ji potkal další.

Když se probudila z odpoledního zdřímnutí, protahovala se na hrbolaté pohovce a ucítila bolestivé pnutí na operovaném prsu. Náplast musí na ráně zůstat, ale mohla by odloupnout jeden okraj, aby ulevila natažené kůži, a taky by si měla vzít nějaký prášek proti bolesti. Emily se rozhlížela po obývacím pokoji a oči jí ulpěly na zkušebních ploškách různé šedé barvy, když hledala vhodný odstín na vymalování. Napadlo ji, jestli barva, kterou si koupila loni, když malovala ložnici, bude pořád ještě použitelná, nebo zda se už zkazila. Možná by bylo lépe pustit se do toho znovu a zvolit jinou barvu. *Modrá je mnohem hezčí, nemyslíš?* Snažila se co nejrychleji umlčet Zoin hlas, který se jí ozval v hlavě. Stávalo se, že i několik hodin vzpomínala na jejich hovory, které jí ulpěly v paměti. Vybavovaly se jí bez varování a mučily ji. Po nich nastupoval neochabující pocit viny. Ani Erikovi nikdy nepřiznala, že ji trápí staré provinění, protože by ji chtěl důkladněji zkoumat. Mohl si vykládat, co chtěl, ale tento její pocit nic nedokázalo zlomit. Navíc kdyby mu pověděla o vtíravých myšlenkách na Zoe, mohl by si myslet, že toho před ním tají ještě víc.

Nikdy nikomu nesmí přiznat, co udělala toho dne, kdy sestra zmizela. Viděla důkaz, že Zoe odešla z nemocnice a pokračovala po cestě, kudy dodavatelé vozili zboží do nemocnice, právě tak jako policistka, která šetřila její zmizení. Tuhle vzpomínku potřebovala v paměti zabetonovat. V mysli se vrátila ke včerejšku a uvažovala, jestli se její paranoidní pocit viny neprojevil i v tom, že si představila tu mladou ženu na sousedním lůžku. Nedalo by se právě tím vysvětlit, že ji neslyšela promluvit? Že třeba její představivost nezahrnovala možnost slyšet její hlas? Zhluboka se nadechla, protože se jí rozbušilo srdce, když si uvědomila, jak křehká může být její mysl.

Během loňského roku ušla dlouhou cestu a už se mohla úplně soustředit na další věci, které patřily k jejímu životu. Poslední tři týdny, kdy chodila do zaměstnání, to jasně ukázaly.

Pokud měla problémy s duševní vyrovnaností, na její práci se to ani v nejmenším neprojevalo. Věděla, že noví kolegové ji považují za velice schopnou. Nepotřebovala se o nikoho opírat, nebyla odkázaná na ničí pomoc se zvládnutím všeho, co v novém místě dělala. Má vysokou kvalifikaci. V úrazové medicíně přicházejí stejnými dveřmi pacienti s všemožnými problémy a není možné tam postávat bokem a čekat, až přijde někdo jiný a udělá práci za vás. Na pohotovostním oddělení získala zkušenosti pro celý život a neměla obavy, že by něco nezvládla.

Teď jen musela dávat pozor na varovné příznaky, které jí dá najevo vlastní tělo, jinak by už nedokázala nikomu prospět. Zvláště ne Zoe. Okamžitě musí přestat sama sebe zanedbávat. Musí být duševně i fyzicky silná. Práce pro ni až doteď byla nejlepší medicínou a dnes tuto autoterapii mohla snadno ohrozit. Teď musí přesvědčit Barrowsovou, že pro nemocniční tým nebude představovat žádný handicap. Vzala z konferenčního stolku iPad a našla e-mailovou adresu Barrowsové. Chvatně napsala zprávu, v níž staniční sestře děkovala, jak se o ni postarala, a omluvila se za to, jak ráno vybuchla. Ujistila ji, že když se pořádně prospala, vzpomněla si, že ji v noci skutečně trápila noční můra, která spolu s léky, které dostala, určitě vedla k jejímu dojmu, že to, o čem se jí zdálo, bylo skutečné. Uzavřela vše tím, že už jí hlava zase funguje normálně a že se těší, až se vrátí do práce.

Když zprávu odeslala, opřela se zády o pohovku a zavřela oči. Pokoušela se vyvolat představu, že dívka, kterou viděla na vedlejším lůžku, byla její sestra, a ležela tam ve žlutém tričku, džínsech a kožených pantoflích. Její sestra s nakrátko střiženými černými vlasy, modrýma očima a nehty na nohou nalakovanými namodro. Ale ať se snažila sebevíc nahradit obličej té dívky Zoinou tvář, nedařilo se jí to. Z obličeje mladé pacientky na sousedním lůžku na ni hleděly hnědé oči. Hnědé oči plné úzkosti a strachu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Zvuk televizoru bylo slyšet až ven před dům. Emily už dvakrát zvonila u vchodu a bušila na dveře, až nakonec obešla boční stranu domu a vešla dovnitř zadním vchodem. Když vkročila do malé kuchyňky, ucítila kyselý pach neumytého nádobí a přeplněného odpadkového koše, ale ani tento puch nezamaskoval odporný smrad zkažených potravin. Odložila nákupní tašku a chladicí box na stůl a přitom odsunula stranou bochník chleba. Pak si všimla, že v nádobě z ohnivzdorného skla bují plíseň vzrostlá skoro jako mech. Večeře, kterou uvařila minulý týden pro své rodiče, přišla vniveč. Zůstala nedotčená tam, kam ji položila. Dokonce nedali jídlo ani do ledničky. Kuchyňské skříňky, sporák a ledničku už nikdo pořádně nevyčistil déle než rok. Měla by je pozdravit a pak se pustit do úklidu kuchyně. Měla však obavu, že ani to nepomůže zbavit místnost ohavného zápachu.

Když vešla do úzké chodby, uviděla za vchodovými dveřmi hromádku neotevřených dopisů. Ty prohlédne později, aby se přesvědčila, jestli v obálkách nejsou nějaké účty, které už měly být dávno zaplacené.

Zalitovala, že dveře do obýváku nejsou aspoň pootevřené. Pak by jí snad vlasy i oblečení méně nasákly tím ohavným puchem. Zadržela dech, otevřela dveře dokořán a vyhrnul se z nich oblak cigaretového dýmu, rozptýlil se do chodby a unikl do méně znečištěných částí domu. Rodiče seděli každý na jednom konci pohovky a sledovali odpolední vysílání. Na obou postranicích pohovky balancovaly popelníky. Na stolku se skleněnou deskou stálo matčino pití, bílé víno z krabice, před otcem zase plechovky od Stelly Artois.

Matka se po ní podívala. „Co tady děláš? Celý týden jsme z tebe neviděli ani chlup.“ Otec buďto říhl, nebo vydal nějaký hrdelní zvuk.

„Měla jsem trochu fofr, ale už jsem tady. Abych se podívala, jak vy dva válčíte.“ Emily jim neřekla, že jde do nemocnice na operaci. Nechtěla, aby si mysleli, že od nich čeká nějaký soucit.

„Takže sis nemohla najít čas, abys k nám zašla? Vidím, že jsi pořád tak hubená. Doufám, že ses nepřišla najíst. Ještě jsme nebyli nakupovat.“

Matčina představa o nákupu spočívala v tom, že skočila do obchůdku za rohem koupit chléb, máslo, mléko, čaj a kávu a samozřejmě taky víno a pivo, pokud došlo.

„Ne, já nic nechci, mami. Přinesla jsem vám nějakou večeři. Udělala jsem zapečené maso s bramborami a koupila vám i nějaké jídlo.“

Oba její rodiče se blížili k šedesáti letům, žili z příspěvků a propili a prokouřili u televizoru celé dny od rána do pozdního večera. Emily žasla, že jí nikdy nepřipadali skutečně opilí; bez problémů dokázali udržet rozhovor – prošpikovaný typicky zlomyslnými matčinými poznámkami – a přejít docela rovně přes pokoj. Napadlo ji, jestli zahořklost neudrží člověka střízlivého. Před rokem ještě věřila, že jejich smutek je pravý, a podporovala je, když oba odešli z mizerně placeného zaměstnání. Domlouvala jim, aby brali předpisované léky proti úzkosti a prášky na spaní, a doprovázela je, když si šli vyzvednout podporu. Pak se matka zmínila, že by třeba mohli dostat nějakou kompenzaci za to, že jejich dcera zmizela, a Emily to přišlo nechutné. V tomto směru byli mazaní, o tom nebylo pochyb. Připravení vytrískat všechno, co mohli dostat. *Ta nemocnice by za to určitě měla nést odpovědnost*, vykřikovala matka bez servítků, čímž naznačovala, že by se Emily měla podívat, co by se s tím dalo dělat, když patří k personálu nemocnice. To, co jim bránilo vrátit se do práce a snažit se normálně žít, nebyl zármutek. Oni se upínali k možnosti

vznášet požadavky, které se opíraly o fakt Zoina zmizení. Jak by mohli něco dělat, když takhle přišli o dceru?

Matka se pro tu chvíli zdála uklidněná a spokojeně se napila vína. „No tak co hodláš dělat?“

Emily se šla posadit na kůži čalouněný taburet, což byl jediný další kus sedacího nábytku. „Znovu jsem nastoupila do práce.“

Matka se ohlédla po otci. „Slyšels to, John, vrátila se do práce.“

Otec se na matku zamračil. „Samozřejmě že jsem to slyšel. Sedím snad ve stejném pokoji, ne? Myslím, že jí nic jiného nezbylo, jinak by o práci přišla.“

„Ve skutečnosti mám novou práci...“

„Ve skutečnosti! Slyšels to, John? Vybírá si fajnová slova, jako bychom my dva ani neměli mozek. Ona prostě nemůže říct ‚mám novou práci‘, kdepak.“

Emily zařala zuby, aby neodsekla něco ostrého. Nikdy nechápala, jak se mohla narodit zrovna těmhle dvěma lidem. Od dětství, snad už od pěti let, se mezi rodiči cítila jako cizí člověk. Na každý výkres, který jim nakreslila ve škole, psala „mám vás ráda“, ale ve skutečnosti k nim tenhle cit neměla a tušila, že v ní ani nikdy nevzejde. Rodiče, nedostatečně vybavení k tomu, aby chápali její citové a intelektuální potřeby, se ani o nic takového nepokoušeli a nedostatek citového vztahu mezi nimi a dcerou připisovali k tíži samotné Emily. Nedokázali milovat někoho, kdo jim neoplácel stejně. Naučila se, že z citového hlediska je k ničemu nepotřebuje, a prostě přijala fakt, že jim patří – těm dvěma lidem, kteří ji zplodili. Přestala se snažit pěstovat v sobě lásku k rodičům, a to až do dne, kdy přišla na svět Zoe. Bylo jí devět, když matka, obtloustlá čtyřicátnice, na pár dní zmizela z domu a vrátila se o něco míň obtloustlá a s proutěným košem v rukou. Emily do něho nahlédla a uviděla nemluvně ustrojené do háčkované růžové čepičky a stejně růžového svetříku. Mělo červenou, jakoby pomačkanou tvářičku a drobnými pěstičkami máchalo

ve vzduchu. Emily měla pocit, jako by ta drobná ručka nechala otisk na jejím srdci. Poprvé ve svém mladém životě pocítila lásku. Dívala se na ten růžový uzlíček a zaplavovala ji potřeba někoho milovat. Od té chvíle se její život změnil. Milovaná Zoe byla tím jediným, na čem jí záleželo.

„Takže podle tebe už byl čas jít do práce?“ rýpla si matka.

„Musela jsem, mami. Kdybych nic nedělala, tak bych se zbláznila.“

„A kdo ji bude hledat, když ty budeš chodit do práce?“

„Policie.“

„Policie! To mě podrž. Ti už ji dávno nehledají.“

„Vyšetřování pořád běží, mami.“

„Tys zase kvákala s tou policajtkou?“

„Nech ji být, Doreen. Dělá, co může,“ namítl otec. Emily se po něm vděčně podívala, ale pak podle povolených rysů v obličeji zjistila, že se jen chystá upadnout do dřímoty. Nechtěl nic jiného, než aby byly zticha. Smutně se na něho dívala. John Jacobs byl slaboch a nechal se dirigovat manželkou. Už dávno jim bylo odepřeno vytvořit si normální vztah mezi otcem a dcerou. Scházela mu vlastní vůle. Když jeho žena odmítla ke své dceři něco cítit, odmítl to taky.

„No to určitě. Škoda, že nedělala, co mohla, když jí z nemocnice volali, aby si šla Zoe vyzvednout.“

„Nikdo mi nevolal, abych Zoe vyzvedla, mami.“

„Jasně že ne. Tak jako ti nikdo nevolal večer předtím a nechtěl, abys s ní šla ven. Jak jsi to řekla té policajtce?“ Matka se zamračila, jako by úporně přemýšlela. „No jo, takhle, že jsi strašně utahaná, co?“

Když se jí rodiče vyptávali, jak se stalo, že Zoe zmizela, nic jim netajila. Od té doby jí Doreen Jacobsová nezapomněla opakovaně připomínat, že je to všechno její vina.

„Ale teď už nejsi strašně utahaná, co? Tak jsi to nejspíš vzdala, že?“

„Jasně že nevzdala! Když už jsem tady, vezmu si rezervní tiskárnu, abych mohla natisknout další letáky.“

„Letáky?“ Matka se pohrdavě zachechtala. „K čemu jsou sakra dobré?“

„K tomu, že lidé mají její podobu pořád na očích. Brání tomu, aby na ni zapomněli. Co víc bys ode mě ještě chtěla, mami?“

Matka chňapla po dálkovém ovládní a zesílila zvuk televizoru. Přes ten rámus Emily přesně neslyšela, jestli řekla „Kvůli vám se ztratila“, nebo „Kvůli tobě se ztratila“. Tak či tak to pořád kladla za vinu jí. Televizor náhle ztichl a matka na ni vypálila další náboj: „Ona tě ve všem následovala, ztraceně. Tys jí radila, ať jde na zdravotní školu. Bývala by byla o moc spokojenější, kdyby prodávala v krámě nebo dělala holičku, ale tys jí pořád cpala do hlavy, že má být jako ty. A když to nezvládala, protože to pro ni bylo moc těžké, tak ses na ni vyflákla.“

To, že nezvládla v prvním ročníku zkoušky, se také objevilo v její výpovědi, stejně jako všechno další, v čem by se daly hledat důvody, proč se Zoe ztratila. Emily zavřela oči, aby potlačila vzpomínku, kterou rodičům nikdy nemůže říct.

To přece není tvoje vina, říkali jí všichni. Myslela si to policie, její kolegové, její obvodní lékařka i psycholog. Není to tvoje vina. Jenže Emily, stejně jako její matka, pořád věřila, že je.

Nacpala do černého pytle na odpadky špinavé prádlo a postavila jej k zadnímu vchodu, aby ho vzala, až půjde pryč. Kdyby ho dala prát do matčiny pračky, reálně hrozilo, že v ní bude ještě příští týden a stihne celé zplesnivět. Vysavačem přejela horní patro i přízemí a důkladně vydrhla koupelnu i kuchyň. Masový koláč dala do mikrovlnné trouby, časovač nastavila na pět minut, vytáhla dva čisté talíře, podnos a příbory. V kuchyni na parapetu stála vybledlá Zoina fotografie, když jí byly dva roky a seděla v nafukovacím bazénku. Postříbřený rámeček byl koupený v obchodním domě Woolworth a bylo na něm vyraženo „Miluji svou maminku“. Emily obrazy zabalila ke dni matek jako dárek od obou dcer a matka

ho měla moc ráda, ačkoli se nikdy nezeptala, proč je na fotografii jenom Zoe, a také fotku nikdy nevyměnila za jinou, na níž by byly obě sestry.

Za chvíli Emily naložila rezervní tiskárnu na zadní sedadlo auta a odjížděla do svého bytu, aniž by jí rodiče zamávali na rozloučenou. Otírala si slzy, vědoma si toho, že pláče ze sebelítosti. Když celý den uklízela jejich dům a oni ji ještě dávali najevo, že tam není vítaná, cítila se celá obolavělá a unavená a už chtěla být doma. Odstěhovala se před dvěma roky, vlastně v tomtéž týdnu jako Zoe, která se rozhodla, že chce být také zdravotní sestrou, a vydala se stejnou cestou jako Emily. A po odstěhování se Emily poprvé v životě cítila svobodná. Osvobozená od rodičů a od povinnosti starat se o Zoe. Vyrostla v tomhle sídlišti mezi dobrými, počestnými a pracovitými lidmi. Vyrůstala v domě, který znala jako své boty – každý list trávy na maličkém zadním dvorku, každý koutek a prasklinu v každé místnosti. Vyrostla v domě, v němž prožila většinu života, ale nikdy ho nepovažovala za skutečný domov.

Kdyby se tam už nikdy nemusela vracet, vůbec by toho nelitovala, ale bude se tam vracet, protože jí to připadalo jako určité pokání. Bude tam docházet pořád dokola a nejspíš se o ně do smrti starat, nebo přinejmenším do chvíle, kdy se znovu objeví Zoe. Kdyby takový den nadešel, přestala by tam chodit.

KAPITOLA SEDMÁ

Emily si natáhla reflexní vestu, pracovní batoh si pověsila na jedno rameno a chystala se odejít. Odér nové malby v bytě byl hodně zřetelný, a tak přešla k oknu v obývacímu a pootevřela ho na několik centimetrů. Nestála o to, aby se ráno vrátila a pak musela spát ve výparech z malby. Světlo šedá barva pokoj prosvětlovala a bílý strop se teď zdál ještě bělejší. Byla s výsledkem spokojená.

Posledních několik dní zdravotní dovolené strávila v bytě a dala si záležet, aby ho převrátila vzhůru nohama. Přestavěla nábytek, obrazy přesunula na jiné stěny, vyměnila žárovky v lampách a všeobecně dala byt do pořádku. Jediné místnosti se její píle nedotkla – druhé ložnice, kterou sama pro sebe vyhradila jako „Zoin pokoj“. Pokud by tam chtěla vymalovat, musela by sundat desítky a desítky pestrobarevných samolepicích papírků s poznámkami, které sama nalepila na stěny, aby si usnadnila pátrání po sestře – psala si na ně poznámky se jmény, telefonními čísly a adresami různých lidí, které Zoe znala, a dále míst, kam chodívala. Barevné špendlíky zapíchané do plánu města vyznačovaly oblasti, které už prohledala nebo kde vylepila plakátky, případně označovaly bydliště Zoiných přátel a místa, kde ji údajně někdo zahlédl poté, co se po ní začalo pátrat. Emily to všechno prověřila. Posledních dvanáct měsíců od rána do noci sledovala každé vodítko a prověřovala každou novou zprávu, které dostávala hlavně přes facebook od všelijakých dobrodějů, kteří měli snahu pomáhat jí v hledání. Rozmanité fámy a překroucené zprávičky jí mnohokrát dodávaly naději, aby ji v důsledku trpce zklamaly, ale za to trápení jí to stálo. S nadějí zkoumala

řadu případů, kdy údajně někdo sestru viděl. Musela se vyrovnat s krutostí některých lidí, vesměs flákačů, kteří si krátili čas různými komentáři na téma Zoina zmizení nebo plivali na policii, že dívku ještě nenašla, ale procházela všechno, aby nepropásla nějakou pravdivou informací. Vedle městského plánu ukládala výstřižky z místních i celostátních novin, v nichž se psalo o Zoině zmizení. Pokoj zůstal zasvěcený pátrání po sestře a také v něm byla uložená spousta jejích osobních věcí. Krabice s oblečením, botami, kabelkami, pytle na odpadky nacpané polštáři, příkrývkami a plyšovými hračkami. Asi měsíc nato, co Zoe zmizela, se jí ozvala Jo se vzkazem, že domácí klidně bude držet pokoj pořád pronajatý pro Zoe, ale musí se za něj platit nájem. Emily se podařilo dát dohromady nájemné za tři měsíce, ale potom se smířila s tím, že to prostě delší dobu nezvládne, a musela všechny Zoiny věci vystěhovat. Od doby, kdy znovu začala chodit do práce, trávila v pokojíku méně času, ale zapřísahala se, že celou záhadu nenechá jen tak vyšumět. Posilovalo ji, že opět pracovala, na všechno se dokázala podívat trošku z jiného úhlu a znovu se mohla soustředit na to, jak dál pátrat po Zoe.

Několik posledních dní nevytáhla paty z bytu a pocítila, že poprvé po více než roce začíná být zase sama sebou. Energická, vyrovnaná, a i když ne zrovna šťastná, tedy aspoň klidná. Tudíž i připravená na návrat do práce. Pod podprsenkou měla jen lehkou náplast, aby jí nylonová tkanina neodírala hojící se jizvu. Dvanáct dní po operaci se rána zdála čistá, růžová, bez známky nějaké infekce. Cítila se dobře, při síle, a těšila se na službu v nemocnici. V e-mailu, který jí poslala Barrowsová, stálo ujištění, že už na ni čekají. Emily zhasla poslední světlo v bytě.

V zrcadlové zadní stěně výtahu Emily překontrolovala, jak vypadá. Tvář měla zarůžovělou a černé vlasy rozčuchané po jízdě na kole. Zrovna když si uhlazovala vlasy, otevřely

se dveře výtahu. Do kabiny vešel Dalloway, nechal ji projít a sotva patrně jí pokývl hlavou na pozdrav – nedokázala odhadnout, jestli ji vůbec poznal.

Chodby ve druhém patře se zrovna u výtahů křížily ve směrech do čtyř oddělení. Na stěnách visely směrovky ve tvaru šipky navádějící pacienty ke jmenovitě označeným oddělením: Nash, Austenová, Allen, Sulis. Chodby byly prázdné a tiché. Návštěvní hodiny už skončily a pacienti, kteří ještě nebyli v posteli, se zřejmě vraceli ke svým lůžkům. U vchodu do šatny zaměstnanců navolila čtyřmístné číslo a strčila do dveří. Uvnitř ji uvítala čerstvá vůně deodorantu a prásknutí dvířek od skříňky. Pak zaslechla i hlasy a vydala se ke své skřínce.

Dva zdravotníci se zrovna chystali do směny: jeden si přetahoval přes hlavu tuniku od stejnokroje, druhý si nazouval tenisky. Shelly seděla na lavici a rolovala něco v mobilu – ji jako jedinou Emily poznala. Napadlo ji, jestli ti další dva neslouží trvale jen noční směny.

Přátelsky se na ně usmála, otevřela svou skříňku a řekla: „Ahoj vespolek, já jsem Emily. Mám dnes poprvé noční směnu. Tedy v téhle nemocnici.“

Pohledný chlapík kolem pětaticeti let jí nabídl ruku. Hnědé vlasy měl stažené do krátkého koňského ohonu. „Jim Lanning,“ představil se a potřásl jí rukou. „Já jsem tady přes agenturu.“

„Já taky,“ přidal se mladší muž vedle něho, který si na blůzu připínal řetízek kapesních hodinek. „Ricky. Chodím většinou na denní směny, ale šetřím na výlet po Americe, a tak беру i směny navíc.“

Shelly ji poznala a usmála se na ni. „Ráda vás zase vidím.“

Klapnutí zavíraných dvířek od skříňky jí připomnělo, že se ještě musí převléct do pracovní uniformy. Zamířila na toaletu. Překvapilo ji, že tahle nemocnice nemá oddělené šatny pro muže a ženy, ale jen jednu společnou. Prostoru tady bylo očividně dost a dost i na dvě šatny. Místo toho jen velkou míst-

nost uprostřed předělili čtyřmi řadami skříněk uprostřed, takže na jedné straně se převlékali muži, na protější zase ženy; toalety, sprchy a převlékací kabinky však byly pro muže a ženy zvlášť. Nestyděla se převlékat před ostatními, ale zároveň to byla dobrá záminka, aby si odskočila na malou. Když o pět minut později vyšla z toalety, šatna byla prázdná, kolegové už odešli. Podívala se na nástěnné hodiny a zjistila, že už má minutu zpoždění. Spěšně zamířila do sesterny.

Sestry a ošetřovatelé si přitáhli židle do půlkruhu kolem stolu, za nímž seděla sestra Barrowsová. Pohlédla na ně přes vršek brýlí ve tvaru půlměsíce. „Už jsme všichni?“

Emily vklouzla na poslední židli a tiše se omluvila.

„Dnes v noci je nás tu méně a máme plný barák pacientů. Dva ošetřovatelé z odpolední směny zůstávají, aby nám chvilku pomohli. Chci, aby Shelly šla s nimi a obíhala všechna čtyři oddělení. Vy, kteří jste měli naposled noční směnu, se postaráte o ta oddělení, kde jste byli předtím. Já si vezmu na starost oddělní Sulis. Sestro Jacobsová, vy půjdete na oddělení Allen, ale chci tam mít také ošetřovatele Lanninga.“

Emily se v duchu celá naježila. Dostává k ruce dalšího zkušeného člověka, protože ji staniční sestra nepovažuje za dost schopnou?

„Budete mít přes noc na starosti oddělení, kde je nejvíc práce. Během poslední hodiny nám přivezli tři pacienty po operaci a jedna z operovaných patientek potřebuje, aby u ní pořád někdo byl. Na tu by se měl soustředit ošetřovatel Lanning, ano? Je to čtyřiačtyřicetiletá žena, která prodělala hysterektomii. Má teď trochu nižší krevní tlak.“

„Neměla by se přemístit na jednotku intenzivní péče?“ ozvala se Shelly.

Barrowsová trochu sklonila hlavu a podívala se na zdravotnickou asistentku přes vršek brýlí. „Na to, abychom jí měřili tlak, snad ještě stačíme. A jednotka intenzivní péče má stejně plno.“

„Já se o to postarám,“ prohlásil Jim Lanning poněkud zbytečně hlasitě a slavnostně, jako by si představoval, že bude mít na starost pacienta po velké operaci srdce. Emily se trošku přihrbila.

„To jistě,“ opáčila suše sestra Barrowsová. „Když bude stabilní, tak očekávám, že vypomůžete sestře Jacobsové se zbytkem oddělení.“ Vstala. „No tak se dáme do práce, ne? Denní směna by už určitě chtěla jít domů.“

Zástupkyně staniční sestry, která Emily předávala službu, to brala důkladně. Seznámila ji s léčebným postupem u každého pacienta – jakou prodělal operaci, jak vypadají výsledky vyšetření, jestli trpí bolestmi – a zanechala v Emily dojem, že ví všechno, co potřebuje, aby mohla službu převzít. Jediná pacientka, o které jí končící sestra nic neřekla, byla paní Harrisová, která měla po operaci problémy s nízkým krevním tlakem a o niž se bude starat Jim Lanning. Emily se cítila šťastná, když odemykala vozík k rozvážení léků, a pustila se do běžné práce.

V příští hodině rozdávala orálně užívané léky, zavěšovala sáčky na infuzní stojany, podávala injekčně antibiotika a jednomu pacientovi zavedla novou kanylu. Když mu do ní vpustila fyziologický roztok, jen zamrkal a řekl, že ho tím nafukují celý den.

Zastavila se u dvoulůžkového pokoje, v němž sama ležela jako pacientka, a strčila hlavu do dveří. „Všechno v pořádku, Jime? Nepotřebuješ něco?“

Pacientka ležela na lůžku a pořád ještě spala. Kyslík dostávala do nosu plastovými trubičkami, které se jí táhly kolem uší. „Všechno v pohodě. Zvládám to. Je trochu podchlazená, má jen 35,3. Mohla bys mi sem dát ještě jednu přikrývku, až půjdeš kolem?“

„Tlak má pořád snížený?“

„Pořád stejně, nic hrozného.“

„Nechceš, abych se na ni podívala?“ zeptala se Emily.